

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
Martinou Radkovou ve věci

žalobce: S. C.!, z. s.
sídlem P. 67, X V.

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2023, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V posuzované věci byl spor o to, jestli byla při správním trestání porušena absorpční zásada a zásada dvojího přičítání, jestli byl nepřezkoumatelný výrok o správním trestu, jestli přestupky byly prokázány, jestli městský úřad učinil nezbytné kroky ke zjištění řidiče vozidla v době spáchání přestupku a jestli bylo prokázáno zveřejnění informace o měření rychlosti.
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Šternberk (dále jen „městský úřad“) z 21. 6. 2022, č. j. X. Městský úřad tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona

č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZSP“).

3. Žalobce se měl dopustit přestupku tím, že jako provozovatel vozidla tov. zn. Škoda registrační značky X (dále jen „vozidlo“) nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť neznámý řidič spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 ZSP tím, že 29. 11. 2021 v 21:39 hodin v obci Šternberk na ulici Olomoucká, směr centrum, detektor 1 (GPS: 49° 42.8303'N 017° 17.4200'E) při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou ZSP na 50 km/h. Automatizovaný technický prostředek bez obsluhy naměřil vozidlu rychlost jízdy 77 km/h (po odečtu odchylky ± 3 km/h). Řidič tímto jednáním porušil § 18 odst. 4 ZSP. Městský úřad žalobci uložil pokutu 2 800 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení 1 000 Kč.
4. **Magistrát v rozhodnutí o přestupku** z 21. 6. 2022 objasnil, že vyzval žalobce jako provozovatele vozidla zapsaného v registru silničních vozidel podle § 125h odst. 1 ZSP k uhrazení určené částky 1 500 Kč nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce na výzvu nijak nereagoval. Městskému úřadu se takto nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě a věc přestupku neznámého řidiče odložil podle § 76 odst. 1 písm. l) zákona č. 250/2016 Sb., odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZOP“). K jednání 18. 5. 2022 se žalobce bez náležité omluvy nedostavil, a proto proběhlo dokazování v jeho nepřítomnosti. Městský úřad uvedl k námitkám žalobce, že v době, kdy projednával přestupek, neevidoval jiný přestupek žalobce, a proto zásadu absorpce neporušil. Městský úřad provedl dokazování fotodokumentací se záznamem rychlosti, ověřovacím listem měřicího zařízení a výpisem z registru vozidel. Z těchto listin měl městský úřad za prokázané, že se žalobce přestupku dopustil. Městský úřad při určení pokuty podle § 38 ZOP přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného přestupku, ke způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za kterých byl spáchán, k místu a době spáchání přestupku. Městský úřad vzal do úvahy naměřenou rychlost a míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Odpovědnost žalobce byla objektivní a žádný z liberačních důvodů se nevyskytl. Městský úřad neshledal polehčující okolnosti a přitěžující okolnost spatřoval v míře překročení dovolené rychlosti. Dále přihlédl k povaze činnosti žalobce.
5. **Žalovaný v napadeném rozhodnutí** přidal vysvětlení, že na pořízeném snímku z rychloměru je jasně zřetelná registrační značka vozidla, jakož i další údaje, například naměřená rychlost, místo a čas spáchání přestupku ap. Přesnost měření silničním rychloměrem byla ověřena ověřovacím listem, který vydal Český metrologický institut 29. 10. 2021 s platností do 28. 10. 2022. Součástí spisu je stanovisko Policie ČR k používání stacionárních a přenosných měřičů rychlosti Městskou policií Šternberk pro rok 2021. Z registru silničních vozidel byl ke dni spáchání přestupku ověřen provozovatel vozidla, tedy žalobce. Městský úřad prokázal projednávaný přestupek bez důvodných pochybností a skutkový stav posoudil v souladu se zákonem.
6. Ze seznamu řízení vedených proti žalobci ke dni 18. 8. 2022 vyplývá, že žalobce se přestupku dopustil 29. 11. 2021. Řízení o tomto přestupku bylo zahájeno doručením příkazu 14. 4. 2022. Z toho vyplývá, že v době před zahájením tohoto správního řízení se žalobce dopustil 8. 4. 2022 dalšího protiprávního jednání, jehož skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a k jejichž

projednání je příslušný též správní orgán. Ačkoliv druhý skutek byl spáchán před zahájením řízení o prvním skutku, nebyly tyto skutky projednány ve společném řízení podle § 88 odst. 1 ZOP. Městská policie Šternberk (dále jen „městská policie“) oznámila spáchání druhého skutku městskému úřadu až 28. 4. 2022, tedy až po zahájení řízení o prvním skutku. Jak upozornil Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), podle § 140 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), správní orgán může za určitých podmínek vést společné řízení, není to však jeho povinnost. Tato cesta může vést k naplnění principu absorpce, nejde však o možnost jedinou. Pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale je zcela nezbytné použít absorpční zásadu, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb. Nevedení společného řízení nemusí způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků (srov. rozsudky NSS č. j. 6 As 116/2017-53 a č. j. 1 As 28/2009-62). Zásada absorpce se posuzuje až v pozdějším, druhém řízení. První správní rozhodnutí veřejná subjektivní práva žalobce nezkracuje (srov. rozsudek NSS č. j. 9 As 164/2018-36). Podle žalovaného odvoláním napadené rozhodnutí žádným způsobem veřejná subjektivní práva žalobce nezkrátilo, protože porušení zásady absorpce by bylo vadou řízení, která by měla vliv na zákonnost, pouze u později vydaného správního rozhodnutí.

7. Žalovaný shledal uloženou pokutu jako adekvátní závažnosti přestupku a míře společenské nebezpečnosti podle § 37 ZOP. Městský úřad řádně odůvodnil uloženou pokutu a zohlednil zejména místo a čas spáchání přestupku, jakož i míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti, a proto uložil pokutu v přiměřeně zvýšené hranici nad dolní sazbou zákonem stanoveného rozpětí.
8. **Žalobce v žalobě** namítal, že městský úřad vedl řízení ukončené napadeným rozhodnutím pro přestupek z 29. 12. 2021 a zahájil ho příkazem doručeným 14. 4. 2022. V mezidobí žalobce spáchal další přestupek, a to 8. 4. 2022, tedy dříve, než městský úřad zahájil řízení a ukončil ho napadeným rozhodnutím. Městský úřad zahájil 2. 9. 2022 řízení o přestupku z 8. 4. 2022. Městský úřad byl povinen podle § 88 odst. 1 ZOP vést společné řízení o obou přestupcích, ale neučinil tak. Šlo o vadu řízení, ne však takové intenzity, aby bylo třeba napadené rozhodnutí zrušit. Vadou bylo teprve porušení zásady absorpce, tedy nezohlednění dřívějšího rozhodnutí při úvaze o výši správního trestu v souladu s § 37 písm. b) ZOP. Městský úřad mohl také od trestu upustit podle § 43 odst. 1 ZOP. Městský úřad v předkládací zprávě uvedl, že neporušil zásadu absorpce, protože v době zahájení řízení neevidoval jiné protiprávní jednání žalobce. Žalovaný akceptoval názor o potřebě užít zásadu absorpce, avšak až u později vydaného rozhodnutí. V obou poukazovaných případech však konečné rozhodnutí žalovaný vydal 30. 1. 2023 a doručil 7. 2. 2023. Obě rozhodnutí tak nabyla právní moci současně a nelze hovořit o druhém rozhodnutí.
9. Žalobce dále namítal, že v obou případech mu městský úřad uložil povinnost náhrady nákladů správního řízení. Pokud by městský úřad vedl jen jedno správní řízení, žalobce by platil pouze jednu náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.
10. Výrok o správním trestu je vadný, protože správní orgány porušily zásadu zákazu dvojího přičítání. Městský úřad shledal jako přítěžující okolnost míru překročení dovolené rychlosti a hodnotu naměřené rychlosti. Míra překročení nejvyšší dovolené rychlosti je však již součástí skutkové podstaty.

11. Výrok o správním trestu je nepřezkoumatelný. Městský úřad přihlédl „*k povaze činnosti žalobce*“. Městský úřad ani žalovaný však neuvedly, jak tuto činnost hodnotily, k jakým závěrům dospěly a nelze zjistit, jestli o ní usoudily správně a jestli k ní přihlédly ve prospěch či v neprospěch žalobce, případně jako k okolnosti neutrální. Podle žalobce není namístě hodnotit povahu činnosti obviněné právnické osoby. Často to pro správní orgán není ani možné a ani to není třeba relevantní. Z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, jestli se správní orgán mylně domníval, že žalobce vyvíjí činnost, kterou nevyvíjí, a jestli mu ji přičítal k tíži.
12. Správní orgány nesplnily podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Městský úřad vyzval provozovatele vozidla (žalobce) k uhrazení určené částky a poučil ho o alternativní možnosti sdělit totožnost řidiče vozidla. To žalobce neučinil, neboť je spolek, který ctí zásady etiky a nepovažuje za etické a společensky vhodné udávat své členy, není-li k tomu státní mocí výslovně donucen. Městský úřad byl povinen po neuhrazení určené částky a nesdělení totožnosti řidiče vozidla žalobcem pokračovat v šetření přestupku řidiče. Nabízelo se využití výzvy podle § 10 odst. 4 ZSP (uložení povinnosti provozovateli ke sdělení totožnosti řidiče) či podání vysvětlení vlastníkem vozidla podle § 137 správního řádu. Dotaz vlastníkovu se jeví jako zcela logický a pro správní orgán nezatežující krok. Jakkoliv vlastník vozidla nemá povinnost vědět, kdo jeho vozidlo řídil, je vysoce pravděpodobné, že vlastník vozidla bude vědět, kdo s vozidlem daný den disponoval a kdo mohl být pravděpodobným řidičem.
13. Správní orgány přestupek dostatečně neprokázaly, protože rychlost vozidla byla měřena v úseku. O tom svědčí údaj o vzdálenosti natištěný na fotografii. V takovém případě je nutné k prokázání přestupku předložit sadu dvou fotografií – z vjezdu do měřeného úseku a z výjezdu z měřeného úseku. Ve správním spise je pouze jedna fotografie, která z povahy věci není způsobilá prokázat spáchání přestupku, který byl zjištěn daným typem rychloměru. Ten měří v úseku a vypočítává průměrnou rychlost jízdy mezi bodem A (začátkem úseku) a bodem B (koncem úseku).
14. Správní orgány neprokázaly splnění podmínky podle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o obecní policii“), tj. že obecní policie zveřejnila informace o zřízení automatizovaného technického systému, který pořídil záznam, a to nejpozději ke dni spáchání přestupku.
15. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** nad rámec napadeného rozhodnutí doplnil, že druhým je rozhodnutí žalovaného z 30. 1. 2023, č. j. X. V tomto rozhodnutí byla zásada absorpce dodržena. Žalobce proti němu podal žalobu a soud vedl řízení pod sp. zn. 72 A 12/2023. Zásada absorpce se na náhradu nákladů řízení nevztahuje. V případě vlastníků vozidel, kteří nechají zapsat provozování svého vozidla do evidence vozidel spolku, jehož cílem je zbavit původní provozovatele (kteří jsou vlastníky vozidel) pokut, je zápis provozovatele vozidla právně neúčinný, jde o zneužití práva.
16. Primárním kritériem při ukládání trestu u překročení nejvyšší dovolené rychlosti je míra překročení rychlosti v rámci rozpětí stanovené příslušnou skutkovou podstatou, tj. v tomto případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci od 20 do 39 km/h. Předmětem řízení o přestupku provozovatele není přestupek spáchaný řidičem, ale objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za skutek, který znaky přestupku vykazuje (viz rozsudky NSS č. j. 4 As 219/2018-31, č. j. 9 As 346/2016-56, č. j. 1 As 9/2015-27 a č. j. 4 As 92/2016-39).

17. Po celé ulici Olomoucká ve Šternberku je platná právní úprava dovolené rychlosti pro území obce 50 km/h. Ze správního spisu (zejména ze záznamu z rychloměru, jeho typu, ověřovacího listu, uvedení GPS souřadnic, z popisu místa přestupku, intervalu měření, záznamu z rychloměru a dále z webových stránek výrobce UnicomSPEED) vyplývá, že nešlo o úsekové měření, ale o okamžité měření rychlosti.
18. Informace o měření rychlosti byly zveřejněny na stránkách města Šternberk www.sternberk.eu. Toto bylo prokázáno i v řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 72 A 20/2020.
19. **Soud přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
20. Soud **při jednání** provedl dokazování sdělením městského úřadu o zveřejnění informací o měření rychlosti.
21. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
22. Soud shledal napadené rozhodnutí městského úřadu a žalovaného jakožto jeden celek **přezkoumatelné**. Rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti podle § 68 odst. 3 správního řádu, tj. důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgány řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgány vypořádaly s návrhy a námitkami žalobce a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
23. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného může podle judikatury plynout též z toho, že se jako odvolací orgán nezabýval všemi odvolacími námitkami, tedy že nevyčerpal celý rozsah odvolání (srov. rozsudky NSS č. j. 3 As 51/2007-84 a č. j. 8 Afs 66/2008-71). Neznamená to ovšem, že by odvolací správní orgán musel ke každé odvolací námitce podrobně odůvodnit své stanovisko a vypořádat každý dílčí argument odvolatele. Námitky lze vypořádat i tak, že správní orgán prezentuje v odůvodnění právní názor odlišný od názoru účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tím minimálně nepřímě vypořádá i námitky účastníka řízení. Absence odpovědi na jednotlivé argumenty účastníka v odůvodnění rozhodnutí bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami (viz rozsudek NSS č. j. 6 As 152/2014-78, Kocourek, T. § 76. In Kühn, Z., Kocourek, T. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2019. s. 618).
24. Soud shledal dílčí vadu napadeného rozhodnutí v tom, že městský úřad uvedl, že přihlédl k povaze činnosti žalobce, ale nic dalšího k této úvaze neuvedl. Tuto úvahu nedoplnil ani žalovaný v rozhodnutí o odvolání a s argumentací městského úřadu se ztotožnil. Taková úvaha je nepřezkoumatelná. Tato vada ale nedosahuje intenzity, pro kterou by soud měl napadené rozhodnutí zrušit. Tato jediná věta neměla vliv na uznání viny a výši pokuty, kterou městský úřad uložil při dolní hranici zákonem stanoveného rozpětí, a to vzhledem ke všem okolnostem věci, zejména míře překročení rychlostního limitu o 7 km/h v rámci projednávané skutkové podstaty v hustě zastavěné a frekventované části města. Právě ze Stanoviska Policie ČR k měření rychlosti ve Šternberku z 19. 11. 2020, které je součástí správního spisu, se podává, že měření rychlosti má probíhat a je schváleno na místech v souladu s § 79a ZSP, podle kterého „za účelem zvýšení bezpečnosti provozu

na pozemných komunikáciach je polícia a obecná polícia oprávnená mieriť rýchlosť vozidel. Obecná polícia túto činnosť vykonáva výhradne na miestach určených policiou, pritom postupuje v súčinnosti s policiou“. Výber miest merania rýchlosti zohľadňuje potrebu zvýšenia bezpečnosti silničného provozu a miesto spáchania prešľupku je rovněž kritériom při určení druhu a výměry správního trestu podle § 37 a násl. ZOP.

25. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že městský úřad neučinil **nezbytné kroky** ke zjištění řidiče vozidla v době spáchání prešľupku.
26. Podle § 125f odst. 4 písm. a) ZSP příslušný správní orgán správní delikt podle odstavce 1 téhož ustanovení projedná, „*pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele prešľupku a ne zahájil řízení o prešľupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě*“.
27. Otázkou, zda správní orgán učinil „*nezbytné kroky ke zjištění pachatele prešľupku*“, se NSS opakovaně zabýval ve své judikatuře. Vyslovil, že pro posouzení toho, zda správní orgán učinil tzv. „*nezbytné kroky*“, je zapotřebí přihlédnout ke konkrétním okolnostem posuzovaného případu. V rámci nezbytných kroků nelze od správního orgánu požadovat rozsáhlé úkony směřující k určení totožnosti prešľupce, nemá-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele prešľupku. Současně však nelze akceptovat, pokud správní orgán na snahu dohledat skutečného pachatele prešľupku bez dalšího rezignuje a přistoupí k zahájení řízení o prešľupku provozovatele vozidla, aniž by se řidiče jakožto prešľupce pokusil vyhledat (např. za pomoci jemu dostupných databází) či kontaktovat přímo na základě informací sdělených provozovatelem vozidla (rozsudky NSS č. j. 8 As 110/2015-46, č. j. 3 As 61/2016-44, č. j. 2 As 346/2018-22 nebo č. j. 5 As 353/2020-26).
28. V projednávané věci žalobce nesdělil k výzvě ke sdělení řidiče vozidla vůbec nic. Nijak na tuto výzvu nereagoval. Z podkladů městské policie (oznámení prešľupku a fotografie z rychloměru) nebylo možné zjistit žádné indicie o řidiči vozidla. Fotografie není dostatečně čitelná a byla pořízena ve tmě. Řidič vozidla nebyl – na rozdíl od registrační značky – osvětlen a zachycen na snímku.
29. Žalobce tento šetrnější způsob řešení věci a subsidiaritu nevyužil a městský úřad neměl jinou možnost, než odložit věc prešľupku řidiče vozidla a zahájit řízení o prešľupku provozovatele vozidla (shodně rozsudek NSS č. j. 2 As 212/2020-26, body 18-21). V případě absolutní nečinnosti provozovatele vozidla po zaslání výzvy k úhradě určené částky či nesdělení řidiče vozidla nastupuje podle § 125f odst. 1 ZSP objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.
30. Soud se neztotožnil s námitkou, že městský úřad **porušil zásadu dvojího přičítání** tím, že shledal jako přítěžující okolnost překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 27 km/h. Žalobce namítal, že to bylo součástí skutkové podstaty. S tím soud souhlasí a konstatuje, že řidič v jejím rámci překročil rychlost pouze o 7 km/h.
31. Soud ověřil z odůvodnění rozhodnutí městského úřadu z 21. 6. 2022 na straně čtvrté, že městský úřad pouze obecně napsal, že vzal v úvahu naměřenou rychlost a míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Tuto obecnou argumentaci zopakoval žalovaný v rozhodnutí o odvolání. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nijak nevyplývá, že by správní orgány přičítaly žalobci k tíži dvakrát tutéž

skutečnost. Porušení zásady zákazu dvojího přičítání nevyplývá ani z uložené pokuty ani z jiné části napadeného rozhodnutí. Městský úřad uložil pokutu ve výši blízké spodní hranici stanovené v § 125c odst. 5 písm. f) ZSP (2 800 Kč z rozmezí 2 500 Kč až 5 000 Kč). Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, městský úřad bral v úvahu mimo naměřenou rychlost a míru překročení rychlosti ještě závažnost přestupku, jeho následky, okolnosti, za kterých byl spáchán, místo a čas spáchání přestupku.

32. Neopodstatněná byla námitka, že vadou řízení a napadeného rozhodnutí bylo neprokázání respektive nezveřejnění **informace o měření rychlosti městskou policií**. Žalobce námitku uvedl až v žalobě. Proto soud při jednání provedl důkaz sdělením města Šternberk ze 7. 10. 2024 o zveřejnění informace o používání automatických technických prostředků používaných obecní policií bez obsluhy na webových stránkách města Šternberk.
33. Z citovaného sdělení ze 7. 10. 2024 soud zjistil, že informace o měření rychlosti stacionárními radary ve Šternberku zveřejňuje městská policie na webu města Šternberk v sekci Městská policie a podsekcí Měření rychlosti. Informace o měření rychlosti je na webu města uveřejněna a lze ji prokázat nejméně od 3. 8. 2016. K tomu městský úřad přiložil otisk obrazovky z webarchiv.cz a uvedl, že jde o ověřovací zdroj a službu archivující data, kterou provozuje Národní knihovna České republiky. Z tohoto otisku obrazovky soud zjistil, že informace o měření rychlosti ve městě Šternberk byla 5. 4. 2012 na webu města zveřejněna a byla zveřejněna až do 25. 10. 2021. Proto podle soudu není pochyb o tom, že tato informace byla zveřejněna i v den spáchání přestupku 21. 4. 2019 a před ním.
34. Současně soud poukazuje na dokazování ve věci zdejšího soudu v řízení sp. zn. 72 A 20/2020 ve věci přestupku z 21. 4. 2019. Soud v bodech 27 a 28 rozsudku ke stejné námitce stejného advokáta prokázal, že město Šternberk v souladu se zákonem zveřejnilo informaci o měření rychlosti.
35. Nedůvodná byla námitka, že **přestupek nebyl žalobci prokázán**. Žalobce se mýlí, pokud z fotografie rychloměru dovozuje, že šlo úsekové měření. Ze správního spisu nevyplývá z žádné listiny ani fotografie, že šlo o měření průměrné rychlosti v úseku mezi dvěma body. Na fotografii z rychloměru jsou na prvním místě uvedeny GPS souřadnice místa, kde řidič vozidla přestupky spáchal. Šlo o jeden bod, jedno místo, nikoli úsek. Jednalo se o změření momentální (tzv. okamžité) rychlosti v bodě označeném souřadnicemi GPS. To vyplývá i z popisu skutku v napadeném rozhodnutí a jeho odůvodnění.
36. Soud neshledal **porušení absorpční zásady**. Jak upozornil žalovaný ve vyjádření k žalobě, žalovaný neupřel žalobci výhodu absorpční zásady, a proto ve svém rozhodnutí z 30. 1. 2023, č. j. X, snížil pokutu a toto snížení odůvodnil slovně i výpočtem. Odůvodnění tohoto rozhodnutí je popsáno v rozsudku zdejšího soudu č. j. 72 A 12/2023-38, bod 12. Žalobce v posledně citované věci namítal porušení zásady absorpce pouze u nákladů řízení a soud tuto námitku neshledal jako důvodnou, protože zásada absorpce se na náklady řízení nevztahuje, týká se pouze správních trestů. Žádný zákon absorpci nákladů řízení neumožňuje. Nevyplývá to ani ze smyslu a účelu zákona a nelze k ní dospět žádným výkladem, který je v souladu se zákony, mezinárodními smlouvami a právními principy a zásadami.
37. Pokud jde o absorpci při ukládání správních trestů, žalovaný ji provedl v rozhodnutí z 30. 1. 2023 č. j. X. Pokud žalobce měl konkrétní námitky vůči výpočtu a snížení, měl je uplatnit v soudním řízení správním sp. zn. 72 A 12/2023. V tomto řízení

(sp. zn. 72 A 16/2023) soud nemá kompetence přezkoumávat rozhodnutí žalovaného č. j. X, protože nejde o podkladové rozhodnutí a je přezkoumatelné samostatně (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Žalobce v žalobě v řízení sp. zn. 72 A 12/2023 výslovně uvedl, že namítá pouze neprovedení absorpce u nákladů řízení a proti zbylé části rozhodnutí nebrojí.

38. Pokud byla vydána obě rozhodnutí 30. 10. 2023 a doručena 7. 2. 2023, není významné, které z nich je třeba označit jako pozdější, když v jednom z nich žalovaný k absorpci trestu přistoupil.
39. Závěrem soud shrnuje, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumatelné. Při správním trestání nebyly porušeny absorpční zásada a zásada dvojího přičítání. Výrok i odůvodnění správního trestu odpovídaly požadavkům zákona a konstatní judikatury. Přestupek byl prokázán v souladu se zákonem, tj. tak, že o jeho spáchání nebyly důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Městský úřad učinil nezbytné kroky ke zjištění řidiče vozidla v době spáchání přestupku a soud prokázal zveřejnění informace o měření rychlosti. Soud neshledal v postupech městského úřadu a žalovaného namítané vady, a proto napadené rozhodnutí shledal jako souladné se zákonem. Správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se zákonem, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
40. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **je možno** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 13. listopadu 2024

Martina Radkova v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.